

NICOLAS BEUGLET

SPIKNUTÍ

OD AUTORA THRILLERU KŘÍK

Spiknutí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Nicolas Beuglet

Spiknutí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nicolas Beuglet

SPIKNUTÍ

x·y·z

NICOLAS BEUGLET

SPIKNUTÍ

OD AUTORA THRILLERU KŘÍK

*Mým dvěma dcerám, Juliette a Evě,
aby svět kolem vás byl spravedlivější.*

*A mé ženě Caroline, před kterou stojí zodpovědný úkol
věnovat někomu svou knihu...*

Copyright © XO Editions 2018. All rights reserved.

Translation © Jiří Žák, 2019

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7597-546-1

ISBN e-knihy 978-80-7597-587-4 (1. zveřejnění, 2019)

1.

ČTVRTEK 6. PROSINCE 2018

Příliš pozdě, než aby se vyhnula nízké větvi. Sarah nedbala na bolest, kterou ucítila na tváři, sebrala veškerou energii, nadechla se a přeskočila dva velké kameny. Třikrát vydechla, než dosáhla vrcholu skalnatého výběžku, a pak rychle běžela dál. Vlasy svázané do copu jí bušily do týlu.

Přesunula se na vyšlapanou stezku klikatící se mezi stromy. Krátce se ohlédla přes rameno. Přesně v tu chvíli se na skalnatém svahu objevil muž a zadíval se na ni. Instinktivně sáhla na bok pro pistoli, ale pak pokračovala v útěku.

Stezka stoupala k nejvyššímu bodu ostrova. Sarah oslnily stříbrné paprsky zapadajícího slunce. Před oslepujícím světlem a před nízkými větvemi, kterým se nedokázala vyhýbat, si předloktím zakryla oči. Uslyšela nepravidelné šustění suchého listí pod nohama. Prohrála, muž jí byl v patách.

Málem začala prosit srdce, aby zrychlilo její nohy, ale ostrov byl příliš malý na to, aby muže dokázala definitivně setrást. Zkusí využít momentu překvapení. Ve chvíli, kdy k ní natahoval ruku, se sklonila, otočila, chytila ho za paži a strhla na zem.

Hruď se jí zvedala v pravidelném rytmu. Výhružně se na něj podívala a potom se usmála. Koutky rtů se jí posměšně zvedly.

Christopherovi bylo ve sportovním oblečení strašné horko. Dech mu vyrážel z hrdla s pravidelností kovářského měchu. Zmohl se jen

na přikývnutí na znamení prohry a pak ukázal Sarah, aby si lehla vedle něj.

Opřela si ruku v bok a odmítavě zavrtěla hlavou.

„Jsme v Norsku, miláčku. Tady není mírná zima jako u vás ve Francii. Když zůstaneme ležet na zemi, zmrzneme.“

Christopher souhlasně přikývl, ale stejně mu trvalo pár vteřin, než se vzpamatoval.

Sarah si chvíli vychutnávala pohled na jeho porážku a pak se vyšvihla na plácek na skalisku. Z nejvyššího bodu ostrova se jí otevřel nádherný pohled. Ostrůvek Grimsøya, na který se přestěhovali minulý týden, se dal pěšky přejít za méně než deset minut. Stálo tu asi jen pětáctýřicet domů, schovaných před zvědavými pohledy v husté vegetaci mezi smrky. U skalnatého pobřeží zahlédla ve zpěněné vodě pár motorových člunů kotvicích u ponto-nů. Člun byl jediný způsob, jak se z Osla na ostrov dostat. Ačkoli cesta lodí netrvala ani deset minut, Sarah se tu cítila daleko od civilizace. V této zelené rezervaci, kde se na loukách páslo několik koní a kde se veškerá fauna omezovala už jen na srnce a lišky, si připadala jako trosečník, jenž z vlastní vůle zůstal opuštěný v Nové zemi, přestože necelé dva kilometry vzdušnou čarou tepal život v centru hlavního města.

Chvilími pohlédla směrem k zálivu, kde se v popelavých vodách Oslofjordu občas dotkla hladiny hřbetní ploutev kosatky. Ale v podvečer rodící se zimy pouze stékaly na mořskou plochu poslední sluneční paprsky jako zlaté kapky.

Sarah se nechala oslnit jantarovými odlesky a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. Nikdy v životě by si nepomyslela, že najde takový klid. Za dva měsíce oslaví čtyřicáté narozeniny a hluboko v sobě věděla, že až do smrti dokáže žít po boku jediného muže, který jí vrátil víru v manželství, a vlastně i víru v život.

Začal foukat vítr a zvedl na Severním moři vlny. Kolem zaskřípaly kmeny stromů. Ten zvuk zakryl tichý tón mobilu, který jí zavibroval v kapse.

„Připravený?“ vykřikla a seskočila ze skály. „Tak poběž! Ještě musíme vybalit pár krabic!“

Christopher se ani nepohnul. Pořád popadal dech.

Podala mu ruku a navzdory své drobné postavě mu pomohla vstát.

Jejich obličeje se ocitly naproti sobě a on si ji pečlivě prohlédl, jako kdyby ji viděl poprvé. Díky běhu její obvykle slonovinově bílá tvář zrůžověla a na pokožce se objevil závoj potu. Kolem jejích ledově modrých očí zářily pihy jako oranžové flitry. Její upřený pohled, který vyváděl z míry každého, kdo se s ní potkal, byl pro něj plný něhy a hlubokého příslibu.

To na ní ostatně miloval nejvíc. Tu schopnost přejít od profesionálního odstupu k nekonečnému žáru v soukromí.

S pohledem upřeným na její ještě se chvějící rty ji políbil. Sarah ho pohládila po tváři a vychutnávala si přitom škrábání několika-denního strniště. Christopher ji najednou odstrčil a začal se dusit.

Zlomil se ve dví, rukama se opřel o stehna a pokoušel se nadechnout.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se znepokojeně Sarah.

„Jo... jo... já... já... nemám ani tolik kyslíku... abych tě políbil.“

Sarah se dala do smíchu. Christopher se se zahanbeným výrazem taky zasmál, ale pak se svalil na zem.

„Kašlu na to! Mám místo půlek dva nanuky... ale už nemůžu!“

Sarah to vzdala a posadila se vedle něj. Nevzpomínala si, že by se s nějakým mužem, s nímž v posledních deseti letech chodila, tak nasmála. Plánovali, že založí rodinu. Koupili starý byt, který rekonstruovali, a prošli těmi nejhoršími vyšetřeními, když se začali snažit o dítě. Když o tom přemýšlela, uvědomovala si, že s Christopherem

dokáže více méně kontrolovat svou složitou povahu. Jako kdyby se podvědomě snažila připodobnit obrazu, který si o ní udělal, nebo aspoň modelu manželství, který od nich očekával.

Vychutnávala si s ním ten prostý pocit, který dával smysl celému jejímu životu. Cítit se svobodná a milovaná.

Pobaveně ho pozorovala.

„Varuju tě, kdybys omdlel chladem, ani bych ti nemohla dát dýchaní z úst do úst, vzhledem k tomu, jak popadáš dech.“

„Vědí lidi, se kterými pracuješ, jaký máš smysl pro humor? Nevědí, ale bylo by zajímavé sledovat jejich reakci.“

Sarah se s rozpačitým výrazem usmála a sklopila hlavu.

„Každému, co jeho jest.“

„Ano, já vím, a taky vím, že máš pravdu. Ale jsem tak šťastný, když jsem s tebou, že někdy toužím, aby všichni viděli, jaká neuvěřitelná žena jsi. Chci říct, že jsi výjimečná dokonce i mimo práci.“

Sarah uvolnila vlasy, které jí vytvořily na ramenou něco jako rezaovou oponu, a pak položila hlavu Christopherovi na rameno.

„Jediné, na čem skutečně záleží, jsi ty, Simon, moje rodina a oběti, jejichž vrahy musím najít. Co si myslí ostatní, není vůbec důležité.“

Christopher kývnutím hlavy přisvědčil a na chvíli se pohledem zastavil u spáleniny kolem jejího pravého oka a na začínajících vráskách, které se jí táhly po čele, a kdyby to dokázaly, mohly by promluvit o závažnosti všech jejích případů.

„Mimochodem, když mluvíš o obětech, zdálo se mi to, nebo jsi sáhla po pistoli, když jsem se objevil na kopci?“

Sarah zahнала vlnu znepokojivých myšlenek, které jí najednou začaly vířit v hlavě, a odpověděla zertovným tónem:

„Ne, nezdálo. Kdybych chtěla, střelila bych tě sem,“ odpověděla a dotkla se prstem jeho hrudi v místě, kde se nacházelo srdce. „Pak

sem,“ dodala a položila mu prst na rty, „a ještě sem,“ a pohladila ho po zátylku.

Christopher ucítil vzrušující zachvění, které mu proběhlo tělem, pokaždé když se ho dotkla.

„Dobrá, myslím, že už jsem ten dech popadl.“

Sarah podezřívavě nakrčila obočí.

„Ukaž, podívám se a řeknu ti, jestli jsi naživu.“

Christopher přiblížil rty k jejím ústům, ale pak se znovu zarazil.

„Co je zase?“ zašeptala.

„Někdo nás pozoruje...“

Christophera překvapilo, jak Sarah zpozorněla.

„Počkej, neboj. Je těsně za tebou. Pomalu se otoč.“

Sarah se opatrně obrátila.

Uprostřed stezky, asi deset metrů od nich stál srnec, jakoby přimrzlý na místě. Čenich zvedal směrem k nim a uši měl vztyčené jako radary. Znepokojeně je pozoroval.

„Myslím, že žárlí,“ zašeptal Christopher. „Jak se řekne srnec norský?“

„*Radyr*...“

„Fajn, takže kamaráde radyre, Sarah nemá ráda chlupaté typy. Vrať se, až se ohlíš, ale pak ti zase nezaručuji, že tě neodnese vítr. A s ní to stejně nebudeš mít jednoduché...“

Srnec je pozoroval a s předstíranou lhostejností přitom uždíboval travu. Pak pokračoval v cestě a zmizel mezi stromy.

„Myslíš, že když budeš vědět, jak se řekne srnec, pomůže ti to sehnat práci v nějakých norských novinách?“

„Už ti to můžu oznámit oficiálně. Práci jsem sehnal.“

„Cože? Někde tě přijali? Proč jsi mi nic neřekl?“

„Potvrdili mi to esemeskou chvilku předtím, než jsi vyběhla jako gepard.“

„Ale to je skvělé! Kde budeš pracovat?“

„V týdeníku *Morgenbladet*.“

„Super! Pán bude mezi intelektuály... mezi lidmi, kteří mají čas přemýšlet. Jsem tak ráda!“

Sarah Christophera objala a přitiskla k sobě. Byla šťastná, když viděla, jak se v její zemi pomalu integruje.

„Ale co tam budeš dělat? Tedy chci říct, že neumíš norský.“

„Vzhledem k tomu, že model vaší společnosti je naprosto odlišný od naší, navrhl jsem jim, že srovnám Francii s Norskem, co se týče školství, jídla, politiky i vztahů mezi ženami a muži.“

„Budeš perfektní! Je pravda, že slovo *radyr* ti bude hodně užitečné, až budeš popisovat rozdíly mezi francouzskými a norskými lovci.“

Sarah vrhla na Christophera vyzývavý pohled. Christopher se usmál, ale vzápětí zvažněl.

„Víš, naučil jsem se i jiná slova.“

„Jako která?“

„Například bych ti moc rád řekl ‚miluji tě‘ norský. Jenomže zní mi to tak bizarně, jako kdybych ti nadával.“

„Jen do toho, vynadej mi.“

Bříškem palce otřel Christopher krev kolem šrámu, který Sarah zanechalo na tváři švihnutí větve. Pak váhavým hlasem, který se mu třásl víc, než chtěl, řekl:

„*Aig elkardèg...*“

Sarah sevřela rty. Napůl se jí chtělo šileně smát a napůl ji to dojalo.

Schoulila se mu do náruče a hlavu mu položila na prsa. Údery jeho srdce ji znervózněly ještě víc. Tlouklo pořád tak silně, jako kdyby ještě běžel. Když chvíli poslouchala to divoké a zároveň naprosto evidentní bušení, zvedla k němu oči.

„*Jeg vil ha et barn med deg.*“

„Cože?“

„Pojď, vrátíme se. Mám docela ráda nanuky, ale nijak netoužím se v jeden proměnit.“

„Sarah, co jsi mi to řekla?“

„Vygoogli si to.“

Už se málem rozběhla, když se najednou, podobně jako srnec, zastavila a zvedla ruku, aby si zjedнала ticho.

„Co je? Chceš na mě vyzkoušet můj fór?“

Neodpověděla. Věděl, že nesmí naléhat. Zadívala se k nebi, ochromenému šedivým závojem přicházející noci. Znovu se zvedl vítr a vypadalo to, jako kdyby se spadáním listů začala pohybovat nějak neviditelná ruka. Ozýval se strašidelný šustot.

„Poslouchej,“ zamumlala Sarah.

Christopher slyšel jen vlnobití, do něhož se mísilo sténání větru ve větvích.

Sarah prstem ukázala daleko na obzor. Uteklo pár vteřin a uslyšel to i on.

Vrčení rotoru, nejprve jen tiché, které se však rychle blížilo. Pak se mezi stromy na východě směrem od Osla objevila velká silueta. Evidentně letěla směrem k ostrovu. Blížící se noc nedovolila přesně rozeznat barvy a tvary. Pohled přitahovaly pouze dva reflektory zářící rudým světlem.

„Proč ses zastavila? Vždyť je to jen helikoptéra.“

„Jenomže helikoptéry nemají povolení létat tak blízko ostrova...“

Ale ve skutečnosti ji zaskočil jiný detail. Měla pocit, že rozeznává vojenský model. A přítomnost takového stroje v těchto místech nedávala žádný smysl.

Christopher pochopil, že se Sarah odtud nepohne, dokud nezjistí, o co jde. Naučil se respektovat její instinkty, bez nichž by nebyl na světě ani on, ani jejich adoptivní syn Simon.

Nervózně tedy čekal, až je helikoptéra přeletí a zmizí.

Stroj se na pozadí nebe zvětšil a hukot jeho vrtulí jako kdyby mu rozechvíval hrud'. Pak už neexistovalo nic než letící masa, jejíž zvuk připomínal kulomet.

Sarah cítila, jak se jí zrychlil tep. Něco tu nehrálo. Helikoptéra zpomalila, a nakonec se zastavila přímo nad ostrovem. Větve stromů se ohnuly pod proudem větru a poslední listí, které ještě viselo na stromech, vyděšeně létalo kolem.

„Sarah, co se děje?“ vykřikl Christopher co nejhlasitěji, aby ho bylo vůbec slyšet v ohlušujícím hluku vrtulí.

Sarah poletovaly vlasy před očima. Nedokázala je odtrhnout od stroje, který začal klesat.

„Jsou nad naším domem!“ zařval Christopher. „Kdo to je? Co nám chce? Simon je tam sám!“

Popadl Sarah za ruku a chtěl, aby se spolu rozběhli k domu, ale ona nedokázala udělat ani krok. Ještě pořád nemohla rozeznat znak na helikoptéře, podle něhož by ji mohla identifikovat, ale s naprostou jistotou poznala typický zvuk čtyř lopatek otáčejících se vzduchem. Nebyl tak silný a ostrý jako u jiných helikoptér a prozrazoval, o jaký model se jedná. S turistikou neměl nic společného. Bylo to absurdní.

NH90.

Helikoptéra norských speciálních jednotek.

2.

Sarah s Christopherem se rozeběhli dolů po stezce vedoucí k jejich domu. Pohodlný moderní dřevěný dům s velkými prosklenými stěnami nabízející pohled z obývacího pokoje na zahradu a na strmou stěnu padající kolmo až k moři. Před pohovkou stál bez hnutí asi desetiletý chlapec, jako kdyby ho zhypnotizovala scéna odehrávající se mu přímo před očima.

Na zahradě právě v bouřkových poryvech větru přistála helikoptéra. Záblesky rudých signálních světel ozařovaly okna a pronikaly temnotou s pravidelností epileptického záchvatu.

Christopher a Sarah si předloktím zaclonili oči a nakláněli se dopředu proti poryvům větru, vyvolaným stále ještě se otáčející vrtulí. Vzápětí spatřili, jak z helikoptéry vyskakují čtyři ozbrojení muži.

Jestli měli ještě před chvilkou nějaké pochybnosti, teď už ne. Sarah na první pohled poznala uniformy členů speciálního komanda. Černé maskáče se zelenou neprůstřelnou vestou chránící hrud' a se čtyřmi zásobníky na opasku. Útočné pušky HK 417 pověšené na prsou, pistole HK USP v pouzdrech na stehnech, tváře maskované tmavou kapucí a helmy s infračervenými brýlemi na noční vidění. Čtyři vojáci se k nim rychle blížili.

„Sarah, co se děje?“ zpanikařil Christopher.

Výsadek u jejich domu nedával žádný smysl. Co mohlo takový zásah ospravedlňovat?

Chtěl se rozběhnout ke vchodu pro Simona, ale Sarah zaznamenala jeho reakci a chytila ho za ruku.

„Nehýbej se!“ vykřikla. Její hlas překryl hukot turbín.

I když věděla, že by byli dávno mrtví nebo zajatí, kdyby na ně ti čtyři muži chtěli zaútočit, stejně se chtěla vyhnout jakémukoli pohybu, který by vojáci mohli považovat za podezřelý.

Jeden z mužů se oddělil od skupiny. Bylo mu asi čtyřicet, měřil aspoň metr devadesát a měl široký obličej s úzkýma očima, které se upíraly na Sarah.

„Podplukovník Harald Paulen, speciální jednotka,“ prohlásil silným a pevným hlasem a naprosto ignoroval proud vzduchu z helikoptéry, který mu cloumal oděvem. „Jste Sarah Geringénová?“

Proč jste tady, co chcete? Všechny tyto otázky měla Sarah na rtech, ale věděla líp než kdokoli jiný, že vojáci poslouchají rozkazy a nikoli otázky. Nechtěla se pouštět do zbytečných diskusí a podplukovníka respektovala.

„Ano.“

„Co chcete?“ vykřikl Christopher znepokojeně, když se vrtule konečně zastavily a utichly. „Co má tohle... znamenat?“

Podplukovník jim naprosto srozumitelným gestem dal najevo, že chce jít dovnitř.

„Nejdřív nám řekněte, co...“

Sarah stiskla Christopherovu ruku trochu silněji, takže jeho otázku přerušila. Zamířila k domu, následovaná podplukovníkem a jedním dalším vojákem. Zbývající dva se postavili ke vchodu jako stráž.

Sotva se ocitli vevnitř, Christopher se rozběhl k Simonovi, jenž se objevil na konci chodby vedoucí do obývacího pokoje.

„Co tu děláte?“ zeptala se Sarah chladným profesionálním tónem.

Podplukovník strčil ruku do vnitřní kapsy, vytáhl z ní obálku a podal ji inspektorce.

Sarah ji rozlepila a vytáhla z ní dopis s hlavičkou norského ministerstva vnitra.

Inspektorce Sarah Geringénové.

Prosím, abyste okamžitě následovala podplukovníka Paulena tam, kam vás odvede.

Velmi nutně vás potřebujeme.

Z bezpečnostních důvodů vám bude vaše spolupráce vysvětlena až na místě.

Se srdečným pozdravem

Kasberg De Hagen

velitel speciálních jednotek

Dopis měl razítko a byl podepsaný. Sarah ho zvedla k očím a prohlédla si miniaturní insignii meče mezi dvěma křídly. Viděli ji jen ti, kteří o ní věděli, a umožňovala oficiální identifikaci žádosti. Neexistovala žádná pochybnost, skutečně se jednalo o autentický dopis.

Kdyby před ní nestál podplukovník v uniformě, Sarah by nevěřila tomu, co si právě přečetla. Na několik vteřin jí projel pocit ztráty spojení s realitou. Byla sice trénovaná, zkušená a v minulosti čelila mnohem závažnějším a nebezpečnějším situacím, ale takový vpád do soukromí zažívala poprvé.

Ačkoli její tělo reagovalo zvýšením adrenalinu, v hlavě jí vířily otázky. Jaká událost zapříčinila, že jí velitel speciálních jednotek posílá osobní dopis? Jak moc to pospíchá, když pro ni poslali helikoptéru uprostřed víkendu? Ale hlavně, proč si žádají právě ji?

Podívala se na Christopfera a Simona stojící v obývacím pokoji. Hleděli na ni a čekali na verdikt.

„Madam, musíme letět,“ upřesnil podplukovník a podíval se na hodinky.

„Můžu si vzít pár věcí?“

„Velmi teplý kabát.“

Natáhla ruku k podzimní bundě visící na věšáku u vchodu.

„Něco teplejšího.“

„Zima přece ještě nezačala a...“

„Tam, kam letíme, ano. Připravte se na nejhorší.“

„Okamžik.“

Rychle pospíchala do obývacího pokoje.

„Co se děje?“ zeptal se Christopher naléhavě.

„Poslyš, já přesně nevím, ale velitel speciálních jednotek nařídil, aby mě eskortovali někam, kde nutně potřebují mé zkušenosti.“

Christopher nedokázal informaci vstřebat.

„Co?“

„Musím teď odletět se speciální jednotkou. Víc nevím.“

„Ale už si něco takového zažila? Je to normální?“

„Ne. Vůbec ne. Muselo se stát něco vážného,“ odpověděla potichu a doufala, že je Simon neslyší. „Ale nechtějí mi nic říct, dokud nebudu ve vzduchu.“

Christopher si rukou přejel po bledé tváři.

Venku bylo slyšet, jak turbíny helikoptéry naskočily a jak lopatky začaly znovu prořezávat chladný vzduch soumraku.

„Já... nemůžu odmítnout,“ pokračovala Sarah.

„Ano, ano, samozřejmě. Já jen, že...“

Chtěl říct, jak moc se o ni bojí, ale věděl, že Sarah to pochopila, aniž by to musel vyslovit nahlas.

„Už jsme zažili horší věci, ne?“ řekla a vzala ho za ruku. Chtěla ho uklidnit.

„Inspektorko...!“ křikl na ni podplukovník tónem prozrazujícím netrpělivost. „Sloužila jste v naší divizi. Jistě rozumíte smyslu slova naléhavě!“

Sarah si klekla a vzala Simona za ruce.

„Miláčku, je mi líto toho blázince kolem stěhování, ale neboj, ten hluk kolem není nic vážného a přítomnost těch vojáků taky ne. Dů-

ležité je, že jim musím jít pomoci něco vyřešit a že musím teď odjet někam daleko. Vrátím se co nejdřív, ano?“

S očima zarudlýma od pláče Simon odvrátil hlavu, vytrhl ruce z jejich dlaní a odběhl do svého pokoje.

Christopher se ho ani nesnažil chytit. Když viděl ztrhanou tvář ženy, kterou tolik miloval, vzal ji do náruče a pevně ji k sobě přitiskl.

„Dělá to proto, že tě moc miluje. A ty se taky neboj. Děti dokážou rozeznat rozdíl mezi tím, kdy rodiče odcházejí, aby se jich zbavili, a kdy odcházejí, protože musí něco udělat... Pospěš si a zavolej mi, jakmile budeš moci.“

Sarah si na okamžik položila hlavu na Christopherovo rameno, zhluboka se nadechla a pak ho políbila. Potom zamířila do ložnice a vyšla z ní oblečená v zimní bundě, v rukavicích a s obutými kozačkami. Flísovou mikinu a kulich nacpala do batohu. Pak zamířila ke dveřím.

Podplukovník poklepal na rameno jednomu z vojáků, kteří hlídali vchod, a potom se rozběhli od domu směrem k helikoptéře. Cestou je bičoval vír z otáčejících se listů vrtule.

Těsně předtím než se Sarah vyšvihla do kabiny, se naposled otočila a spatřila, jak na ni Christopher z obýváku mává. Hledala pohledem Simona, ale nenašla ho.

Se sevřeným srdcem si stoupla na stupátko a vyšvihla se na jedno ze sedadel, které jí podplukovník ukázal. Poslední voják vyskočil do kabiny a zavřel za sebou posuvné dveře.

Sarah si automaticky zapnula bezpečnostní pás a potom pozdravila tři vojáky sedící po jejím boku. Ti jí pozdrav uctivě opětovali, zatímco helikoptéra odstartovala a zamířila horizontálně nad stromy. Pilot provedl obrat a vrtulník vyrazil směrem na sever.

Sarah vrhla poslední pohled na ostrov, v duchu zahнала pocit viny a nasadila si komunikační helmu, které ležela na vedlejším sedadle.

„A teď vás poslouchám,“ řekla do mikrofону.

Podplukovníkovi se moc nelíbilo, že si vzala slovo jako první, ale zdržel se veškerých komentářů.

„Let potrvá sedm hodin.“

Sarah rychle v duchu počítala. Opustí Norsko?

„Na polovině cesty přistaneme na základně Drejva, ale jen aby-
chom doplnili palivo. Nebudeme mít čas vystoupit. Na místo určení
doletíme ve dvě nebo ve tři hodiny v noci. Záleží na síle a směru
větru.“

Sarah si během vyšetřování zvykla na to, že není třeba trvat na
zbytečných otázkách, a spokojila se jen s tím, že se podívala na pod-
plukovníka a ten její pohled pochopil.

„Naším cílem je přístav Vardø v Barentsově moři.“

Vardø... pomyslela si Sarah a nemohla tomu uvěřit. Poslední nor-
ské město východně od ruských hranic a severně od Arktidy. Nikdy
by si nepomyslela, že se jednou vydá do tohoto ledového přístavu na
konci světa.

Podplukovník správně odhadl, že Sarah čeká na další vysvětlení,
ale zřejmě váhal, zatímco čistil imaginární skvrnu na pažbě pušky.

Sarah se naučila pozorovat a vnímat i ty nejmenší nuance. Všimla
si, že dva členové komanda si stáhli kapuce hluboko do obličeje a dva
zbývající odvrátili hlavu k okénkům.

Celý život trénovali, aby v extrémních situacích zvládali stres.
A přesto to, co podplukovník odmítal prozradit, jim očividně ne-
dělalo dobře. Sarah trpělivě čekala, zatímco helikoptérou v tu chvíli
zmítaly sice prudké, ale krátké turbulence.

„Proč já?“ zeptala se nakonec Sarah, ačkoli si byla vědoma toho, že
podplukovník nemůže porušit rozkazy.

Podplukovník nakonec souhlasně přikývl, protože otázku vyhod-
notil jako naprosto legitimní.

„Ministr vnitra trval na tom nasadit na případ člověka, který je známý svou pečlivostí a zároveň je schopný adaptovat se na různé... situace.“

„To znamená co?“

„Lituji, ale žádné další podrobnosti vám sdělit nemůžu. Poslali nás z Osla, abychom vás co nejrychleji vyzvedli. Řekl jsem vám všechno, co vím. Musíte počkat, až dorazíme na místo určení, kde na vás čeká patolog a důstojníci, kteří v tuto chvíli případ vyšetřují. Než tam doletíme, radím vám, abyste si odpočinula. Čeká vás dlouhá noc.“

„Co jste myslel tím adaptovat se na různé situace?“ opakovala Sarah, jako kdyby otázku pokládala poprvé.

Podplukovník na ni vrhl rozmrzelý pohled, protože si uvědomoval, že jeho muži sledují, jak bude reagovat na ženu podřívající jeho autoritu.

„Jak už jsem říkal, nejsem pověřen, abych vám...“

„... poskytl veškeré informace, včetně těch oficiálních, abych byla při příletu na cílové místo co nejmíň ovlivněná a abych mohla jednat co nejúčinněji? To mi chcete naznačit? A že si o tom mám promluvit s ministrem vnitra?“

Paulen zavrtěl hlavou a s podrážděným výrazem si sundal helmu. Vstal a vztyčil se nad Sarah. Ta se instinktivně napnula.

Ale podplukovník odpojil mikrofon od její helmy a trochu ji nadzvedl a chystal se jí něco pošeptat do ucha. Ztišil hlas natolik, aby mu v hluku helikoptéry rozuměla, ale aby jeho slova neslyšeli ostatní členové komanda, kteří pochopili, o co se tu jedná.

„Řekněme, že oběť není jen tak obyčejná, ale z toho, co jsem vyrozuměl, policii vyvedl z konceptu hlavně způsob... jakým byla zavražděná. Víím, že to není *profesionální* jazyk, ale termíny, jaké používali, byly *divné*...“

Paulen se vrátil zpátky na místo a nechal Sarah, ať o jeho slovech popřemýšlí.

Co chtěli naznačit, když způsob vraždy označili slovem divný? A čím byla ta oběť tak výjimečná?

Sarah vyhlédla okénkem ven.

Nekonečná norská noc už zahalila nebe ledovým stínem, ve tmě zářila pouze rudá signální světla helikoptéry a ozařovala mraky, podle nichž se dalo odhadnout, v jaké letí výšce.

Sarah si natáhla flísovou mikinu, ujistila se, že má v pouzdře služební zbraň HK P30, místo kozaček s kožesinou si obula tenisky, zvedla límec bundy, opřela si hlavu o sedadlo a zavřela oči.

Doufala, že ji hučení stroje uklábá a utiší bouři otázek, které jí vířily v hlavě. Že na chvílku usne, než dorazí do ledové pustiny Vardø.

3.

Christopher stál před prosklenou stěnou v obývacím pokoji, ještě plném neotevřených krabic, a čekal, až signální světla helikoptéry zmizí za obzorem, aby mohl znovu navázat kontakt s bezprostředním okolím. Kam Sarah letí? Co se mohlo stát tak vážného, že pro ni přiletěli za tak extrémních podmínek? Hrozí jí nějaké nebezpečí? Za jak dlouho od ní dostane zprávy?

Věděl, že život po boku policejní inspektorky nebude jednoduchý. V tuto chvíli v něm převládala pýcha. Pýcha, že je partnerem tak žádané a uznávané ženy. Hlavně byl pyšný na způsob, jakým zvládala svou profesi. Vzpomínal si, jak jednou odpověděla jednomu jeho kamarádovi, který tvrdil, že profesi policisty by měl vykonávat spíš muž než žena. Prohlašoval to s jistotou člověka přesvědčeného o tom, že říká nahlas to, co si ostatní jen myslí. Že prostě ženy nejsou pro něco takového stvořené.

„A nejsou stvořené *přesně pro co?*“ odpověděla Sarah. „Ovládat zákony a postupy? Být neúplatné a spravedlivé? Být trpělivé, tvrdé a chladnokrevné? Umět se rychle adaptovat a potlačit emoce, hněv a znechucení? Zdá se mi, že všechny tyto schopnosti mají muži i ženy, ne? Stejně jako jsou špatní policisté hloupí a arogantní. Je to stejné jako vybrat si profesi novináře.“

Christopher se usmál, když si vzpomněl na tuhle výměnu názorů, k níž došlo předtím, než opustili Paříž.

Podíval se na displej telefonu, na němž se nenacházel žádný vzkaz, a potlačil chuť poslat Sarah esemesku. Spíš ze strachu, aby ji nerozptyloval, než aby ho považovala za vystresovaného partnera.

Rozhodnutí žít na ostrově Grimsøya přišlo poté, co se Sarah po případu nazývaném „488“ stala všeobecně známou. Chtěli se stáhnout do ústraní. Úspěšně, pomyslel si s ironií a hleděl přitom na zvalenou trávu na zahradě, kterou po sobě zanechala helikoptéra.

Už chtěl odejít z obývacího pokoje, když si všiml, že na jedné hromadě chybí krabice. Nedokázal by říct která, ale byl si jistý, že na každé hromadě jich bylo šest a že teď je na jedné z nich jen pět.

Vyšel z obývacího pokoje a zamířil dlouhou chodbou s jednou prosklenou stěnou do vedlejšího křídla, kde se nacházely tři velké pokoje.

„Simone, kde jsi?“

Přešel po tlustém béžovém koberci, který v těchto místech zakrýval parkety, a zaklepal na dveře chlapcova pokoje. Žádná odpověď.

Podíval se dovnitř klíčovou dírkou a spatřil, jak Simon leží na zemi na pokrývce, kterou stáhl z postele. Spal nebo aspoň předstíral, že spí. Na zem si lehl pravděpodobně aby ukázal, že o svém životě rozhoduje on. Vedle stála ta chybějící krabice, teď už otevřená. Co v ní Simon hledal? Všechny svoje věci už měl v pokoji. Krabice z obývacího pokoje se ho netýkaly.

Z místa, kde Christopher stál, nemohl zahlédnout její obsah. Mohl by vejít dovnitř a zkontrolovat ho, ale za nic na světě nechtěl Simona probudit. Věděl, že za záchvatem hněvu se skrývá ještě mnohem hlubší krize. A že bude lepší nechat to na ráno. Christopher naprosto přesně věděl, jaká traumata Simon prožíval po smrti svých rodičů a během vyšetřování děsivého případu 488.

Kousl se do rtů, odešel do ložnice a posadil se na okraj široké postele. Více než kdy jindy toužil mít Sarah po boku.

Rozsvítil lampičku postavenou u dřevěného čela postele na zavřené krabici. Její světlo se odráželo na prosklené stěně, z níž se nabízel nádherný pohled na zahradu a vzdálené moře. Po obou stranách po-

stele stály hromady krabic. Se Sarah plánovali, že je dnes večer společně rozbálí, ale Christopher se rozhodl, že to udělá sám. Potřeboval něčím zaměstnat rozbouřenou mysl.

Pustil se do toho a nejprve uložil své věci do skříně s posuvnými dveřmi, která zabírala celou jednu stěnu pokoje. Po každé rozbalené krabici se zaposlouchal, jestli neuslyší nějaký zvuk, který by prozradil, že Simon stojí za dveřmi.

Zařadil historické, vědecké a náboženské knihy do knihovny v obýváku, pak se vrátil do ložnice a chvíli hleděl na Sařiny věci. Na pěti krabicích stálo „šaty Sarah“, na šesté si přečetl „kresby“ a na sedmé a na osmé „knihy“. Nesebral odvahu znovu skládat ošacení, a tak se nechal unést zvědavostí a začal prohlížet věci, které Sarah posbírala.

Nepřekvapilo ho, když mezi knihami našel eseje o lidské psychologii, ale udivilo ho, že vlastnila i knihy o chování zvířat. Věděl, že se Sarah zajímá o všechno živé, ale netušil, že ji zajímá i psychologie zvířat. Byl šťastný, že mu ještě neodhalila všechny své zájmy. Vyndal knihy z druhé krabice, obsahující nejen turistické průvodce, ale také podrobné studie o primitivních národech. Ve většině se nacházely poznámky psané tužkou a záložky svědčící o častém a opakovaném čtení.

Když knihy pečlivě zařadil do knihovny vedle těch svých, vrátil se do ložnice. Sarah se zmínila o své lásce k malování, ale předvedla mu pouze dva portréty s tím, že mu zbytek ukáže později, až to bude skutečně umět. Christophera okamžitě zaujala charakteristika obličejů. Rysy vypadaly na první pohled rozmazaně, hlavně co se týkalo obrysů tváří a vlasů, ale když se podíval zblízka, linie začaly být přesnější, ostřejší a živější. Jako kdyby se Sarah snažila zachytit spíš intenzitu duše svých modelů než jejich fyzický zjev.

Christopher zatoužil vidět víc, a tak se chystal otevřít krabici s kresbami a v duchu si říkal, že se na něj Sarah snad nebude zlobit,

když jeden osamělý večer podlehl touze kresby spatřit. Ale na poslední chvíli se zarazil a odložil nůž na noční stolek.

Podložil si záda polštářem a s pocitem rezignace otevřel kapesní francouzsko-norský slovníček. Stránky byly zmačkané a ušpiněné a svědčily o častém používání. Hledal slovo *radyr*, když si vzpomněl na větu, kterou mu Sarah řekla na vrcholu ostrova a které vůbec neporozuměl. Odložil slovníček, vzal mobil, otevřel si Google Translate a snažil si vzpomenout, co přesně mu řekla. „*Jeg vil ha et barn med deg.*“

Ještě si nezvykl na psanou formu norštiny, a tak musel větu rekonstruovat písmenko po písmenku, dokud se na displeji neobjevila naprosto nečekaná a vzrušující věta: „*Chci s tebou mít dítě.*“

Zalila ho horkost. Byl to tak hluboký, silný a krásný pocit, že zavřel oči, aby ho mohl vnímat celou svou bytostí. Ještě před dvěma roky byl přesvědčený, že dožije svůj život jako starý mládenec a osamělý poutník bez domova. A teď mu nejúžasnější žena, jakou kdy potkal, prozradila, že s ním chce mít dítě.

S bušícím srdcem a sevřeným hrdlem zatoužil Christopher sevrít Sarah do náruče. Líbat ji a dotýkat se jí. Cítit ji vedle sebe. Jeho pohled instinktivně dopadl na krabici s kresbami. Touha zaplašila rozum. Rozřízl krabici a vyndal první kresby tužkou, aby se Sarah „dotkl“.

Následovaly portréty žen, starců, dětí a mladých lidí. Bylo na nich poznat, že je pozorovala bez jejich vědomí, v různých parcích, ve frontách i v kavárnách. Z rysů vyzařoval spěch. Christophera fascinovala její neobyčejná schopnost zachytit detaily a chování, které vytvářejí osobnost. Věděl o ní, že umí zachytit emoce a změny nálad, ale teď měl před sebou nepopiratelný důkaz, že se jí hluboce dotýká každý člověk, kterého pozorovala. Empatie jako protiklad chladnému a lhostejnému chování, jaké na sebe brala během vyšetřování a jímž mátlá své kolegy.

Christopher se už skoro dostal na dno krabice, když jeho prsty najednou narazily na nějakou krabičku. Vytáhl ji ven. Byla čtverhranná a dřevěná a její povrch zdobily arabesky. Strany byly dlouhé asi dvacet centimetrů a byla zamčená na visací zámek. Christopher s ní zatřásl a uslyšel, že v ní něco je.

Proč Sarah skrývala její obsah? Co tajného do ní mohla schovat? Christopher ucítil bodnutí u srdce. Ale pak se uklidnil a rozhodl se, že se jí na to zeptá, až se vrátí. Určitě mu řekne, co ta krabička obsahuje. Aspoň v to doufal.

Posadil se na postel, nohy přitáhl pod sebe, vzdychl a pousmál se. U levé ruky mu ležel telefon a na jeho displeji byla pořád ta přeložená věta jako protiklad k obsahu krabičky, který před ním skrývala. Připomněl si onu směs pobavení a frustrace, ony protiklady, které v sobě měla žena, do níž se zamiloval.

4.

Vardø se blíží. Přistaneme za pět minut.“

Pilotův hlas se ozval ve sluchátku a Sarah pomaličku otevřela oči.

V kabině bylo přetopeno, zvenčí se na oknech tvořila jinovatka.

Naproti ní si podplukovník Paulen natahoval rukavice, tři další členové komanda už byli připravení. Útočné pušky drželi v rukách a dolní část obličeje jim zakrývaly polární šály.

Sarah se podívala na hodinky. 2 hodiny 46 minut v noci.

„Venku je pět stupňů pod nulou,“ ohlásil pilot. „Fouká silný vítr, ale viditelnost je dostatečná.“

„Jste mezi námi jediná, komu se podařilo usnout,“ řekl podplukovník a hleděl přitom na řemínek její helmy. „Určitě je to nějaká typicky ženská schopnost.“

Sarah odmítla komentovat něco, co považovala za nevhodnou poznámku, a naklonila se k okénku.

Byla ještě noc, ale nebe už přestalo mít inkoustovou hloubku a tma se měnila v úsvit, tak charakteristický pro polární noci. Toto zrádné pološero predestiná očím iluzi, že dokážou rozeznat tvary, ale vzápětí se silueta změní. To, co se zdálo být stromem, se najednou promění v úzké skalisko, ale pak člověk zjistí, že se ve skutečnosti jedná jen o zvlněný terén porostlý divoce rostoucí trávou. Mozek tráví čas tím, že osciluje mezi jistotou a pochybnostmi.

Z helikoptéry se dalo rozeznat pár orientačních bodů. Neko-
nečná pustá země opuštěná civilizací směřovala pustými pahorky,
po nichž se táhly sněhové jazyky, ke skutečnému pánu těchto míst,

k Barentsovu moři. Oslepující stříbrná hladina se rozšiřovala směrem k souostroví Svalbard, k hranicím pevniny, k Arktidě a severnímu pólu.

Teprve po několika dalších kilometrech letu podél pobřeží, lemovaného těmito ledovými vodami, si Sarah všimla dvou ostrůvků, na nichž stálo rybářské městečko Vardø. Špendlíkové hlavičky světel byly jedinými důkazy života na tomhle konci světa.

„Proč jste odešla od speciálních jednotek?“ odvážil se podplukovník zeptat, zatímco helikoptéra opsala poslední oblouk.

Věděla, že čeká výmluvy na to, že je to pro ženu příliš těžké povolání.

„Jednu z mých kamarádek znásilnili tři její kolegové,“ začala Sarah a mnula si přitom ztuhlé prsty. „Vyšetřování bylo uzavřeno s konstatováním, že kolegy sama vyprovokovala. Pokusila se o sebevraždu. Zavřeli ji do blázince a prohlásili, že s tak labilní psychikou není schopná vykonávat vojenskou službu. Její tři kolegové pořád ještě slouží. Řekla jsem si, že budu užitečnější, když sama taková vyšetřování mimo armádu povedu.“

Sarah zachytila podplukovníkův pohled. Pak si rozepnula bezpečnostní pás a dodala:

„Norsko nikdy nemůže překonat rekord americké armády, v níž dochází ke znásilnění každou třetí hodinu.“

Podplukovník se zamyšleným výrazem přikývl a potom odvrátil pohled.

„Přistáváme!“ oznámil pilot do sluchátek.

Sarah ucítila, jak jí něčí ruka poklepala na rameno. Jeden z členů komanda, který seděl po její pravici, jí cosi podával.

Z toho, co bylo vidět pod helmou, usoudila, že mu je tak mezi osmadvaceti až třiceti lety. Držel v ruce teplou šálu. Sarah zachytila jeho výraz, který se vůbec nepodobal výrazu podplukovníka nebo

těch tří hajzlů, o kterých právě mluvila. Poděkovala mu přikývnutím, sundala si helmu, omotala si spodní část obličeje šálou, jak to měli všichni tři vojáci, a pak si opět stáhla kapuci, zatímco se helikoptéra připravovala na přistání.

Přeletěli nad neobydlenou částí ostrova a Sarah spatřila zvláštní podlouhlou konstrukci postavenou naproti moři. Dokonce se jí zdálo, že uprostřed zahlédla nějaké světlo. Něco jako plamen. Ale helikoptéra jí neposkytla čas rozeznat, co to je. Rychle mířila k přístavu a začala klesat na betonový ponton.

Člen komanda, který dal Sarah šálu, prošel kolem ní a otevřel postranní dveře. Do vyhráté kabiny pronikl studený noční vzduch jako tlupa lupičů, která okamžitě ukradla sebemenší stopu tepla.

Hluk otáčejících se listů vrtule začal být ohlušující. Kolem přistávací dráhy se v mořských vlnách vytvořil kráter.

První člen komanda seskočil na zem, následován dvěma dalšími. Sarah za nimi vyskočila ještě dřív, než se helikoptéra dotkla povrchu. Podplukovník za ní seskočil s malým zpožděním. Jistě ho překvapilo, že si počínala stejně zkušeně jako jeho muži.

V podřepu zamířila k hangáru heliportu, když si všimla, že jeden z vojáků jí ukazuje k okraji pontonu. Co jí tím naznačuje? Kvůli řevu rotoru a pekelnému svistu vrtule ho nemohla slyšet.

Zamířila směrem, který jí naznačoval, a spatřila, že všichni muži už seskákali do šestimístního motorového člunu pohupujícího se na vlnách s černými odlesky. Podplukovník, který běžel za ní, jí křikl do ucha:

„Na místo činu se dá dostat jedině po moři. Nastupte!“

Sarah se chytila zrezivělého žebříku a v duchu se vztekala, že ji na něco takového neupozornili předem.

Posadila se na přední sedadlo vedle pilota pod satelitní antény.

„Go!“ zařval podplukovník, jakmile se jeho nohy dotkly paluby.

Jeden z vojáků vytáhl kotvu a pilot sešlápl plyn. Vojenský člun se vyřítíl k výjezdu z přístavu, pak zabočil doprava a pokračoval po rozbouřeném moři, na němž se hřbety pěnících vln se strašným rachotem rozbíjely o boční strany člunu. Loď klouzala po hladině a mořská voda stříkala na palubu, šlehala do oděvů a bodala do kůže. Sarah měla pocit, že jí do tváří narážejí zrníčka písku. Obrátila pohled k plukovníkovi s netrpělivostí člověka, který už dávno čeká na vysvětlení.

„Už tam budeme!“ křikl a ukázal na skalnatý výběžek, který se před nimi tyčil v mlze. „Ostrov Hornøya.“

„Proč jsme tam neletěli přímo helikoptrou?“

„Je to ornitologická rezervace. Na tom skalisku hnízdí sto šedesát tisíc ptáků... S lopatkami helikoptéry by to nešlo dohromady. Budeme tam za šest minut.“

Stačilo ještě míň času, aby rozeznala zvláštní tvar malého ostrova, dlouhého jen asi devět set a širokého šest set padesát metrů. Na východě se z mlhy vynořil poměrně mírný svah vedoucí na vrchol, kde svítilo jediné světlo na celém ostrově, maják. Na západě se jako protiklad mírného svahu zvedaly strmé skály s ostrými hranami utopenými v mlze. Šedivé boky ostrova, vytvořeného pravděpodobně z břidlice nebo pískovce, byly posety bílými skvrnami. Planinu lemovala silnější sněhová přikrývka. Světle žlutá tráva se tam kymácela ve větru a připomínala panenky zbavené údů. Na skalisku vymletém mrazem a mlhami nerostly žádné stromy.

Když už byli asi dvě stě metrů od ostrova, Sarah nesmírně překvapilo, když si všimla, že sníh visící na stěnách padá přímo do moře. Tam pravděpodobně okamžitě tál v kapičkách vody vrhaných vlnami.

Pak si uvědomila, že se ty bílé skvrny pohybují. Že se pohybují jako miliony per v křídlech ptáků v hnízdech umístěných na strmé skále. A v tu chvíli uslyšela, jak se do svistotu větru, hluku motoru

a do vzdáleného hučení vln, rozbíjejících se o úpatí skal, mísí ptačí křik.

Koho mohli na takovém místě zabít? Strážce majáku? Ale copak by ji sem vezli tak rychle kvůli někomu takovému? To nedávalo žádný smysl.

Člun zpomalil, když se přiblížil k pobřeží ukrytému v mlze. Z ní se vynořila strážní budka a loď bokem narazila na ponton, u něhož už kotvily dvě další lodě. Členové komanda během pár vteřin přivázali člun a Sarah mohla vystoupit po starém žebříku, zatímco jí vlny máčely boty.

„Vezmu vás k místnímu policejnímu náčelníkovi, který momentálně vede vyšetřování,“ upřesnil podplukovník, jenž se taky vyšvihl na břeh.

Od dřevěné boudy vedla stezka mezi plotnami sněhu podél ostrova a mířila přímo na vrchol do míst, na němž stál maják, jehož bílou věž s červenou kopulí a blikajícím světlem už teď Sarah docela dobře rozeznávala.

Harald Paulen, stojící zády ke svahu, odepnul z opasku baterku a hodil ji Sarah, která stála na začátku cesty, otočená zády k moři.

„Chyťte!“ křikl na ni podplukovník.

Jenomže nepočítal s nárazy větru a baterka proletěla kolem Sarah. Ta musela prokázat postřeh a rychlost, aby baterku chytila dřív, než spadne do moře.

Neztrácela čas poznámkami na vojákovu adresu, rozsvítila baterku, a poté co se rozloučila se třemi zbývajícími členy komanda, kteří zůstali v člunu, se vydala vzhůru.

„Podplukovník Paulen, blížíme se s inspektorkou Geringénovou. Přepínám.“

Musel do vysílačky křičet, aby přehlušil sténání větru.

„Slyšíme a potvrzujeme,“ ozval se mužský hlas.

Okraj její kapuce se při každé změně směru větru trásl jako list v bouřce. Sarah slyšela, jak látka její bundy šustí. Dech širého moře zametal zem, otáčel se kolem velkých balvanů a přinášel s sebou vločky sněhu, pronikající do každé mezery a šlehající obnaženou kůži.

V půli cesty rozeznala Sarah dvě siluety stojící na cestě a bránící vstupu na vrcholové plató. Zamířili na ni světlo dvou silných baterek.

Když k nim došla, spatřila dva muže choulící se v zateplených policejních uniformách. Jeden z nich stál trochu stranou a oba drželi prsty na spoušti pušek.

Sarah nečekala, až je Paulen představí, a podala svůj policejní odznak bližšímu z nich. Byl to korpulentní asi čtyřicetiletý muž s tvářemi, jejichž červeně určitě nezpůsobil mráz. Na hlavě měl naraženou kožešinovou čepici a nevypadal, že by nějak trpěl polární zimou. Dal si na čas, než odznak pečlivě prostudoval.

„Důstojník Mark Grenszen,“ prohlásil konečně norštinou, v níž zaznívaly sonorní ruské tóny, jaké Sarah nikdy neslyšela. „Je mi ctí, že vás poznávám, inspektorko Geringénová.“

Naklonil hlavu a promluvil do vysílačky upevněné na rameni:

„Inspektorka Geringénová je na místě.“

„Kde došlo k té vraždě?“ zeptala se Sarah.

„Támhle, na okraji skály. Odvede vás tam policejní šéf,“ odpověděl důstojník. „Hned přijde.“

Sarah přistoupila blíž a uviděla, že se to za zády obou mužů hemží dalšími postavami. Pohybovala se tam spousta lidí.

Podívala se na hodinky: 2 hodiny 47 minut. Neměla v úmyslu na cokoli nebo na kohokoli čekat. Obešla oba muže.

Zaváhali, jestli ji mají pustit, ale velitel speciální jednotky na ně mávl, ať ji nechají být.

Sarah se ocitla naproti majáku, jenž se tyčil k věčně šedivému nebi. Asi o sto metrů dál, blíž k okraji útesu, stála budova, kterou nebylo

z pobřeží vidět. Dům s bílými stěnami dělilo od strmé skály padající přímo do moře jen asi dvacet metrů. Dvě stavby stojící uprostřed země obývané pouze přírodou a ptáky.

Kolem se nacházely jen trsy trávy zrezivělé mrazem, které pokrývaly vršek skaliska a chvěly se v poryvech větru. Tu a tam vyčnívala z rezavého koberce černá skála a na některých místech kreslily skvrny sněhu obrysy imaginárních světů. Navzdory tmě člověk mohl vnímat v dálce sílu moře, vrhajícího vlny k útoku na skály.

Ale to, co Sařin pohled přilákalo tu noc nejvíc, se nacházelo vedle bílého domu na okraji skaliska. Poznala silná bodová světla ozařující místo činu, která tam umístili policejní technici. Vrhala oslepující světlo na prostor, po němž se pohybovalo několik postav v bílých neposkvrněných kombinézách. Počet techniků na jednu mrtvolu jí připadal nezvykle vysoký. Stejně jako počet ozbrojených mužů střezících okolí.

Vykročila blíž po travnatém koberci a spatřila velký čtvercový stan, jehož bílé plátno pleskalo ve větru a do něhož vstupovali a zase z něj vycházeli muži vypadající jako duchové. Počet techniků tedy byl ještě větší, než si původně myslela.

Ukázala odznak jednomu z ozbrojených mužů a podlezla černo-žlutou bezpečnostní pásku vymezující vyšetřovací prostor.

Kolem mrtvol stáli tři technici a bránili Sarah ve výhledu. Jeden z nich klečel s fotoaparátem v ruce a pořizoval velké záběry, zatímco zbývající dva odebírali vzorky z oběti i z terénu.

Sarah přistoupila k vozíku z nerezavějící ocele, na který technici obvykle ukládali vzorky. Našla tam modré latexové rukavice. Stáhla si svoje vlněné, strčila je do kapsy bundy a navlékla si latexové. Ostrý pach gumy ji udeřil do nosu. Zvedl se jí žaludek. Musel to způsobit nejen nedostatek spánku, ale surová vzpomínka na všechny mrtvolky, které v podobných rukavicích prohlížela a z nichž se jí dělalo zle.

Nadechla se čerstvého vzduchu a prošla mezi třemi technikami, kteří ji pozdravili a ustoupili stranou.

Asi metr od okraje skály spatřila obézní obnaženou mrtvolu ležící tváří k zemi. Bylo to tělo ženy. Kůže měla bledou barvu a na některých místech už modrala.

S výjimkou pravého ramene, kde se krev srazila na hluboké sečné rány, měla pokožku potřesanou, jako kdyby ji něco poškrábalo.

Vzadu na hlavě byly krátké vlasy spletené krví a z díry v lebce vyčnívaly úlomky kostí.

Levou nohu měla oběť nataženou, pravou lehce pokrčenou. Pravá ruka byla natažená dopředu, levá se sevřenou pěstí ležela na zemi za hlavou oběti.

Sarah si všimla, že křečovitě sevřená pěst něco drží. Nějakou bílou věc, možná kámen.

Znepokojeně soustředila svou pozornost na spodní část zad. Na první pohled se jednalo o geometrický tvar vytetovaný už dávno, pokud se dalo soudit podle vybledlé barvy inkoustu. Obdélník umístěný vertikálně, jehož delší strana musela měřit asi dvacet centimetrů a kratší asi dvanáct. Uvnitř byl další, dvakrát menší obdélník. Chyběla v něm horní linie a v dolní části několik kolmých tahů tvořilo jakési podivné bludiště. Vypadalo to jako náčrt místností uvnitř nějaké budovy. Sarah tomu nemohla uvěřit, ale všechno ukazovalo na to, že se jedná o plánek.

Chtěla si to prohlédnout zblízka, aby získala jistotu, ale do nosu jí pronikl mrtvolný zápach, takže ucukla. Jak to, že tak čerstvá mrtvola vystavená teplotě minus deset stupňů už tak hrozně páchne?

Obešla oběť a stoupla si k jejímu obličejí, ležícímu pravou tváří na zmrzlé zemi. Celá byla pokrytá tlustou vrstvou krve, která se už začínala srážet, takže tvořila posmrtnou masku. Pouze úhel nakloněné hlavy bránil rozeznat ženinu fyziognomii. Konečky prstů v rukavicích

otočila Sarah obličej směrem k nebi a okamžitě cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Teď už bylo všechno jasné, speciální jednotka, naléhavost případu i pečť tajemství.

Navzdory šoku na sobě nedala nic znát. To ovšem neznamenal, že by nic necítila. Uvažovala, jak velká krize postihne za pár hodin celou zemi. Jenomže zároveň věděla, jak důležité je uchovat si chladnou hlavu v těch nekritičtějších okamžicích.

Sotva si uvědomovala přítomnost policejních techniků, kteří kolem ní bez hnutí stáli, sledovali její reakci a čekali na okamžik, kdy dá najevo rozrušení.

Ale když viděli, jak pokládá na zem hlavu oběti, jak vstává a klidně se ptá, kde je soudní lékař, okamžitě pochopili, proč zavolali právě ji.

U nohou Sarah ležela zavražděná Katrina Hagebaková, norská předsedkyně vlády.

„A to je jen začátek tohoto absurdního činu...“, ozval se za zády Sarah chraplavý hlas.

5.

Sarah se pomalu otočila.

„Nikolaj Haug,“ prohlásil vysoký asi šedesátiletý muž oblečený v kožešinové uniformě norské policie. „Šéf policie okresu Vardø. Vy musíte být Sarah Geringénová,“ pokračoval a přimhouřil oči. Bez obočí vypadaly jen jako dva modré otvory.

Podal jí na pozdrav ruku v rukavici, ale ona se spokojila jen s pokývnutím hlavou. Ne snad proto, že by jí byl nesympatický, ale na místě zločinu si chtěla udržet odstup a vyhnout jakémukoli riziku, že bude všechno interpretovat subjektivně nebo sdílet názory některého z kolegů. Věděla lépe než kdokoli jiný, jak obyčejný fyzický kontakt dokáže vytvořit vztah mezi dvěma lidmi a jak je může navzájem ovlivňovat, aniž by si to uvědomovali. Její odměřené jednání si všichni vykládali jako nadřazenost, ale Sarah si toho vůbec nevšímal. V rámci její profese, jak to předešlý večer připomněla Christophevi, pro ni existovala jen jediná osoba: oběť.

Policejní šéf pohlédl na Sarah svrchu, zvedl bradu a koutky jeho úzkých, takřka neviditelných rtů se uraženě zkroutily.

Další poryv větru jim připlácl kabáty a bundy k tělu a Nikolaj Haug si stáhl beranici hluboko do obličeje na tváře porostlé šedivým strništěm. Sarah na něj mlčky hleděla a čekala, co jí řekne. Vypadala jako Amazonka vyzývající ledového obra k souboji na jeho území.

„Když paní premiérka přijela do svého tajného víkendového domu,“ začal policejní šéf chraplavým hlasem a ukázal na jedinou stavbu, která stála vedle majáku, „její bezpečnostní služba nás podle

protokolu každou půlhodinu kontaktovala na našem *malém* komisařství ve Vardø.“

Domluvil a vrhl na Sarah pohled stejně ostrý jako vítr, který nepřestával bičovat ostrov.

Ignorovala pohrdání v hlase, které jí jako policistce z hlavního města dával najevo, a čekala na pokračování.

„Včera večer v sedmnáct hodin se s námi nespojili. Nikdo ze tří premiérčiných osobních strážců. Myslel jsem, že je to jen problém se spojením, přesto jsem si to jel osobně ověřit. Chvilí trvalo, než jsem došel k lodi a doplul na ostrov, takže jsem sem dorazil v 17 hodin 20 minut. A našel jsem ji ležet tady, přesně v této pozici.“

Dokončil větu, zvedl ruku a stáhl si jednu rukavici, aby smetl smítko tabáku, které se mu přilepilo na jazyk. Teprve v tu chvíli si Sarah všimla, že se třese a že mu krvácí palec pod ukousnutým nehtem. Za svým vzhledem ostříleného poldy zvyklého na násilí skrýval Nikolaj ohromný stres stejně jako všichni kolem.

„Všichni tři členové ochranky jsou v domě,“ pokračoval. „Jeden má podržnuté hrdlo, druhého ubodali dýkou a třetího smrtelně zranili na několika místech. Prakticky žádná stopa po zápase. Udělal to rychle a obratně jeden člověk nebo několik lidí, kteří musí dokonale ovládat svou profesi. Podle soudního lékaře, který si s vámi za chvilku promluví, premiérku zavraždili ve dveřích. Uvidíte, je tam velká kaluž krve. Pak ji on nebo oni odtáhli až sem.“

Sarah se zadívala na dlouhou šmouhu vycházející od nohou oběti a směřující ke dveřím domu, vzdáleným asi dvacet metrů. Slehlá tráva byla na některých místech potřísněná krví lesknoucí se ve světle reflektorů.

„Neptejte se mě, proč ji odtáhli až sem. Nemám nejmenší ponětí,“ řekl Nikolaj a hledal přitom něco v kapse. „Možná ji chtěli shodit dolů do moře, ale neměli na to čas.“